

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ ΤΗΣ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑΣ

Η 25η Νοέμβρη έχει οριστεί από τον ΟΗΕ ως παγκόσμια ημέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών, τον Δεκέμβριο του 1991. Ουσιαστικά η μέρα αυτή είχε καθιερωθεί, σχεδόν μία δεκαετία πριν, από γυναικείες οργανώσεις που ήθελαν να τιμήσουν τη μνήμη των τριών αδελφών Μιραμπάλ, οι οποίες ήταν πολιτικές αγωνίστριες από τη Δομινικανή Δημοκρατία που βασανίστηκαν και θανατώθηκαν, κατ' εντολή του δικτάτορα Τρουχίλο στις 25 Νοεμβρίου 1960.

Στο πλαίσιο της συνολικής 'εξέλιξης' των κοινωνικο-ηθικών θεσμών, του 'political correctness', της κρατικής θεσμοποίησης δικαιωμάτων για την προστασία και τη χειραφέτηση των γυναικών και θηλυκοτήτων, μια παγκόσμια ημέρα εορτασμού, γιορτής και πανηγυριού για την έμφυλη βία δε θα μπορούσε να λείπει από το τσίρκο που λέγεται προοδευτική κοινωνία. Το κράτος άλλωστε μας έχει αποδείξει επανειλημμένα το πώς αντιμετωπίζει τους ανθρώπους-μηχανές, αποδίδοντας τους 'ελευθερίες' και προασπίζοντας τα δικαιώματα τους μόνο σε βαθμό που θα επωφεληθεί το ίδιο οικονομικά, εργασιακά και παραγωγικά. Η εργαλειοποίηση των ατομικότητων και κατ' επέκταση των θηλυκοτήτων επομένως κουκουλώνεται καλά πίσω από την καθιέρωση παγκόσμιων ημερών προστασίας των δικαιωμάτων, και στην προκείμενη περίπτωση για τη βία κατά των γυναικών. Ως θηλυκότητες και μη, αναρχικά που ζούμε σε αυτή την καπιταλιστική δυστοπία, αναγνωρίζουμε πόσο υποκριτική είναι αυτή η στάση του κρατικού μηχανισμού να εξυμνεί αξίες και ιδανικά, τα οποία ο ίδιος πρώτος πρώτος φροντίζει να πλήττει είτε άμεσα μέσα από νόμους και θεσμούς που θέτουν σε κίνδυνο τις ζωές μας καθημερινά, είτε έμμεσα μέσω της τροφοδότησης της πατριαρχικής κοινωνίας με συμπεριφορές σεξιστικές, προβληματικές, παραβιαστικές, διαδικασία που πραγματοποιείται με επιτυχία μέσα από τα media, ΜΚΟ, ενημερωτικές καμπάνιες, τηλεοπτικές παραγωγές, δημοσιογραφία, θρησκεία, κοινωνική ηθική, έθιμα και παραδόσεις. Πέρα από την συστημική υποκρισία, η οποία διόλου δε μας εκπλήσσει, η ύπαρξη παγκόσμιων ημερών μνήμης, γιορτής, ευαισθητοποίησης όχι απλά δεν συμβάλλει στην ενημέρωση και φροντίδα της πληγείσας κοινωνικής ομάδας, αλλά ίσα ίσα οδηγεί στην αποριζοσπαστικοποίηση του κοινωνικού συνόλου, στον εφησυχασμό και στην αφομοίωση του από τον κρατικό μηχανισμό, ο οποίος καταστέλλει την αγωνιστικότητα και τα αντανά κλαστικά μας.

Καθημερινά θύματα έμφυλης βίας πέφτουν θηλυκότητες διαφορετικών φυλών, κοινωνικών τάξεων, οικονομικής και εργασιακής κατάστασης, γεγονός που μας αποδεικνύει ότι η πατριαρχία είναι μια πραγματικότητα βαθιά ριζωμένη στις συνειδήσεις της κοινωνίας και τις δικές μας. Παρόλα αυτά όντας ατομικότητες που αναγνωρίζουμε από πρώτο χέρι τις οικονομικές ανισότητες, την ταξική πάλη και την κοινωνική αδικία, μας είναι αδύνατο να παραβλέψουμε πως το έμφυλο και το ταξικό ζήτημα αλληλοεπηρεάζονται και διατηρούν μία αλληλοτροφοδοτούμενη σχέση. Στην ετεροκανονική πατριαρχική κοινωνία που ζούμε, διαφορετική μοίρα θα έχει μία ευκατάστατη λευκή cisgender straight γυναίκα από μία μετανάστρια, φτωχή, queer θηλυκότητα (και μη), διαφορετικές ευκαιρίες παρέχονται στις δύο αυτές κατηγορίες και διαφορετική στήριξη θα λάβουν από την κοινωνία σε περίπτωση που πέσουν θύματα έμφυλης βίας. Γι' αυτό προκρίνεται ως αναγκαία η αλληλεγγύη, η συλλογικοποίηση και η επαναστατικότητα μας, γιατί η βία των αντρών πάνω στα σώματα, τα μυαλά και τις ψυχές μας, δεν κάνει διακρίσεις.

Για εμάς προκρίνεται περιττή άλλη μία αναφορά της ανόδου των γυναικοκτονιών το τελευταίο έτος, καθώς το μόνο που επιτυγχάνεται είναι η συνεχής επανάληψη μίας προβληματικής, χωρίς ουσιαστική διερεύνηση της πραγματικής σχέσης αιτίου και αιτιατού. Το φιλελεύθερο, και αρκετές φορές και το αριστερό αφήγημα, αναγνωρίζει την ισότητα μεταξύ των 2 φύλων (καμία συμπεριληπτικότητα) και μέσω ενός υποκριτικού νομικού συστήματος 'προασπίζει' το 'αδύναμο' φύλο, δημιουργώντας το δίπολο μιας τοξικής σχέσης αφενός του δυνατού-άντρα-εξουσιαστή και αφετέρου της αδύναμης-απροστάτευτης-θηλυκότητας. Ως θηλυκότητες δεν έχουμε ανάγκη καμία λύπηση από τον κρατικό και διεθνή μηχανισμό, οι οποίοι οτιδήποτε άλλο παρά νοιάζονται για την σωματική μας ακεραιότητα. Η πατριαρχική κοινωνία στην οποία ζούμε και μεγαλώνουμε και θα μεγαλώνουμε έχει φροντίσει να αναπαράγει πολύ

προσεκτικά συμπεριφορές που οδηγούν στις γυναικοκτονίες των αδελφών μας. Από τη νομοθεσία που αναγνωρίζει τη θέση της γυναίκας να υπάγεται στον άντρα πατέρα ή σύζυγο της, η τηλεόραση που αναπαράγει εμετικά σκουπίδια διαφόρων ειδών που προωθούν προβληματικές και παραβιαστικές συμπεριφορές ως κάτι το κανονικοποιημένο, το εργασιακό περιβάλλον, όπου τα αφεντικά συμπεριφέρονται σε θηλυκότητες με σεξιστικούς όρους διάκρισης από τους προνομιούχους cis straight άντρες και η κοινωνία, η οικογένεια και οι παραδόσεις που αντιμετωπίζουν τη γυναίκα μια ζωή ως μία ατομικότητα χωρίς προσωπικότητα, απλώς συμπληρωματική και εργαλειοποιημένη για τα επιτεύγματα των αντρών. Και τα ξεπουλημένα media πάντοτε παρόντα για να ξεπλύνουν τις παραβατικές συμπεριφορές των γυναικοκτόνων, στοχεύοντας στην ψυχιατρικοποίηση των δολοφονιών, των 'εγκλημάτων πάθους', γεγονός το οποίο στοχοποιεί και στιγματίζει περαιτέρω τα άτομα τα οποία παλεύουν καθημερινά με σοβαρές (και μη) ψυχικές ασθένειες. Δεν δείχνουμε καμία λύπηση, δε δίνουμε κανένα ελαφρυντικό στους γυναικοκτόνους (εν ενεργεία ή εν δυνάμει) εξουσιαστές μας, δεν περιμένουμε από καμία δικαστική διαδικασία να βρούμε το δίκιο μας για τις χαμένες αδελφές μας.

Τα πατριαρχικά κατάλοιπα δεν θα μπορούσαν να λείπουν και από τους χώρους της πολιτικής μας δραστηριοποίησης. Η ευαισθητοποίηση για τα κοινωνικά ζητήματα, ο αυτοπροσδιορισμός ως 'αναρχικοί', ο ταξικός πόλεμος που αντιμετωπίζουμε και παλεύουμε καθημερινά, δεν είναι αρκετά για να διασφαλίσουν πως θα αποφεύγονται σεξιστικές και παραβιαστικές συμπεριφορές από μάτσο-'συντρόφους'. Πολλοί περιμένουν την επίλυση του έμφυλου να επέλθει αυτόματα με την επίλυση του ταξικού, γι' αυτό και το απολογίζονται ως ελάσσωνος σημασίας ζήτημα. Θέσεις που υποστηρίζονταν έναν αιώνα πριν και στην κοινωνική (ελευθεριακή) επανάσταση της Ισπανίας από συντρόφους, και παρακολουθούμε με λύπη εμείς οι θηλυκότητες (και μη) ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει στο χώρο μας από άποψη συνειδητότητας. Ακόμα και η θέση ότι οι θηλυκότητες μόνες τους πρέπει να παλέψουν για τα δικαιώματά τους, και οι άντρες-σύμμαχοι πρέπει να κάθονται με σταυρωμένα τα χέρια, δημιουργεί ένα φαύλο κύκλο παθητικότητας και συνενοχής στην σεξιστική καταπίεση που βιώνουμε καθημερινά. Και περιττό είναι να αναφερθούμε σε αναρχικούς (παρα)βιαστές που στην καλύτερη περίπτωση θα διωχθούν και θα περιθωριοποιηθούν από τους χώρους μας, στη χειρότερη θα συγκαλυφθούν από τις 'πλάτες' που έχουν στο χώρο.

Η δική μας αντανακλαστική στάση, και η στάση που κρίνουμε αναγκαία στο χώρο για την αντιμετώπιση αυτών των ζητημάτων που ανακύπτουν είναι η δημιουργία ενός safe space για θηλυκότητες και μη, ένα ασφαλές περιβάλλον που όλα θα νιώθουν άνετα να μοιραστούν το βίωμα τους χωρίς επικρίσεις ή περιττές ερωτήσεις. Και εννοείται συνδυαστικά μια ενεργητική αντίδραση απέναντι σε παραβιαστές κι σεξιστές, ώστε σε θέση άμυνας να σταματήσουν να μπαίνουν τα θύματα και τα επιζώντα, αλλά οι θύτες, οι οποίοι θα διώκονται από τους χώρους μας, είτε με τον καλό είτε με τον άσχημο τρόπο. Κανένα δεν είναι μόνο του σε αυτό τον αγώνα, γι' αυτό είναι απαραίτητη η συλλογικοποίηση και οι αλληλεγγύη μεταξύ μας είτε ως ατομικότητες είτε ως συλλογικότητες.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΑΣΟΕΕ

e-mail: elpasoe@riseup.net